

Зоре моя ясна (1967)

Бельський Сидір

Моїй доні Анночці присвячую

Коли день погасне,
Зоре моя ясна,
Щиро я тебе благаю:
Освіти стежину
Молодій дівчині,
Що десь ген спішить до гаю.

Впали тіні ниці,
Але до криниці
Не прийшла чомусь кохана.
Трави сплять шовкові,
Тяжко юнакові:
Біль у грудях — наче рана.

Ждав — не вийшла вчора...
Може зрада чорна?
Раптом дзенькнуло відерце.
Ой, скінчились чати:
Кинувсь зустрічати:
"Чом не вийшла вчора, серце?"

"Не сумуй: бажаю
Лиш тебе, кохаю,
Як нікого в світі й зроду.
Правдоньку сказати —
Не пускала мати
До криниченьки по воду"

24 вересня 1967 р., м.Знам'янка

Постійна адреса: http://ukrlit.org/belskyi_sydir/zore_moia_yasna